

SYSTEMOWA TALIA KONSTELACJI RODZINNYCH

Podręcznik Stosowania

Teoria, metoda i praktyka pracy z 250 kartami

TOM I

Konstelacje Rodzinne · Przewodnik dla prowadzącego

Spis treści

- 1 Wprowadzenie do talii
- 2 Konstelacje Rodzinne — źródła i podstawy
- 3 Porządki Miłości
- 4 Sumienie: osobiste, zbiorowe i systemowe
- 5 Kluczowe dynamiki uwikłania
- 6 Struktura talii — 250 kart
- 7 Przygotowanie do sesji
- 8 Pięć metod pracy z kartami
- 9 Rozkłady diagnostyczne
- 10 Zdania rozwiązujące — sztuka wypowiedziania
- 11 Zamykanie i integracja sesji
- 12 Etyka, granice i przeciwwskazania
- 13 Przykładowe sesje
- 14 Słowniczek pojęć

Wprowadzenie do talii

Talia Systemowa Konstelacji Rodzinnych to narzędzie terapeutyczne złożone z 250 kart, które pozwala odsłonić ukryte wzorce rodzinne i odblokować zatrzymane dynamiki emocjonalne — bez konieczności posiadania grupy reprezentantów.

W klasycznej konstelacji rodzinnej klient wybiera spośród uczestników warsztatu osoby, które ustawia w przestrzeni jako reprezentantów członków swojego systemu. Karty pełnią tę samą funkcję, gdy pracujesz indywidualnie, w gabinecie, online lub w małej grupie. Każda karta staje się *kotwicą* — punktem, w którym zatrzymuje się uwaga, ciało i pole systemowe.

Talia nie zastępuje wiedzy i postawy konsteladora. Jest mapą, nie terytorium. To, co uzdrowia, nie znajduje się w kartce papieru, lecz w spotkaniu z prawdą systemu, w uznaniu tego, co było wykluczone, oraz w ruchu miłości, który zostaje przywrócony do swojego naturalnego biegu.

Dla kogo jest ten podręcznik

Dla terapeutów, konstelatorów, coachów i facylitatorów pracy z rodziną i systemami. Zakłada podstawową znajomość pojęć Berta Hellingera, lecz każdą kategorię kart wyjaśnia od nowa, tak by można było wejść w pracę świadomie i bezpiecznie.

Trzy poziomy pracy z kartami

Poziom diagnostyczny. Karty pomagają nazwać to, co dzieje się w systemie — wskazać wykluczonych, uwikłania, przejęte uczucia i miejsca, gdzie zatrzymał się ruch życia.

Poziom doświadczeniowy. Ułożone w przestrzeni karty tworzą obraz, który klient odczuwa ciałem. Zmiana położenia karty zmienia odczucie — tu zaczyna się ruch ku rozwiązaniu.

Poziom integracyjny. Zdania rozwiązujące i karty zasobów pomagają domknąć to, co zostało otwarte, i zakotwiczyć nowy porządek w ciele oraz w codziennym życiu.

Konstelacje Rodzinne — źródła i podstawy

Metodę konstelacji rodzinnych rozwinął niemiecki terapeuta Bert Hellinger w latach 80. i 90. XX wieku, łącząc doświadczenia z terapii rodzin, psychodramy, analizy transakcyjnej oraz wieloletniej pracy misyjnej wśród ludu Zulu, gdzie obserwował głęboki szacunek dla przodków i porządku pokoleń.

Podstawowa obserwacja brzmi: rodzina jest systemem, w którym wszyscy członkowie pozostają ze sobą połączeni ponad czasem i śmiercią. Wydarzenia z życia przodków — wczesne straty, wykluczenia, wina, niezawiniony los — nie znikają. Jeśli nie zostały uznane, wracają w kolejnych pokoleniach jako powtarzające się wzorce, objawy i nieprzepracowane uczucia.

Pole wiedzące

W ustawieniu reprezentanci, którzy nie znają historii rodziny klienta, zaczynają odczuwać emocje i impulsy ciała odpowiadające realnym członkom systemu. To zjawisko nazywa się *połem wiedzącym* lub *połem systemowym*. Choć jego natura pozostaje przedmiotem dyskusji, w praktyce jest powtarzalne i obserwowalne. Karty pozwalają uchwycić to pole w pracy bez reprezentantów: gdy klient wybiera i ustawia kartę, jego ciało i uwaga reagują tak, jakby stał przed realną osobą.

Miłość i porządek

Sercem metody jest założenie, że większość cierpienia w systemie wpływa z miłości — lecz z miłości ślepej, która nie zna porządku. Dziecko z miłości przejmując los rodzica, idzie za zmarłym, dźwiga cudzą winę. Praca konstelacyjna nie usuwa miłości; nadaje jej formę, w której może

płynąć, nie niszcząc. To przejście od *miłości ślepej* do *miłości świadomej* jest istotą uzdrowienia.

„*To, co wykluczone, domaga się powrotu. To, co uznane, może wreszcie spocząć.*”

Porządki Miłości

Hellinger opisał trzy podstawowe prawa, które rządzą każdym systemem rodzinnym. Nazwał je Porządkami Miłości. Nie są to reguły moralne, lecz obserwowane prawidłowości — gdy są zachowane, w systemie płynie życie; gdy zostają naruszone, pojawia się uwikłanie.

1. Przynależność

Każdy, kto należy do systemu, ma równe i niezbywalne prawo do przynależności. Dotyczy to dzieci zmarłych, poronionych i abortowanych, byłych partnerów, wykluczonych krewnych, sprawców i ofiar. Gdy ktoś zostaje wyłączony — zapomniany, osądzony, przemilczany — system traci równowagę, a ktoś z młodszego pokolenia nieświadomie reprezentuje wykluczonego, przejmując jego los.

2. Porządek i pierwszeństwo

Kto wszedł do systemu wcześniej, ma pierwszeństwo przed tym, kto przyszedł później. Rodzice są przed dziećmi, starsze rodzeństwo przed młodszym, wcześniejszy związek przed późniejszym. Cierpienie pojawia się, gdy porządek zostaje odwrócony: gdy dziecko stawia się ponad rodzicami, gdy późniejsza partnerka wypiera pierwszą, gdy młodszy ratuje starszego.

3. Równowaga dawania i brania

W relacjach między równymi (partnerzy, przyjaciele) zdrowie utrzymuje wymiana — to, co wzięte, zostaje odwzajemnione, czasem z niewielką nadwyżką, która podtrzymuje więź. W relacji rodzic-dziecko równowaga jest z natury nierówna: rodzice dają życie, dzieci nie mogą tego oddać

wprost. Mogą jedynie wziąć dar i przekazać go dalej — własnym dzieciom i światu.

Diagnoza przez pryzmat porządków

Pytając o objaw klienta, zapytaj najpierw: Który z trzech porządków został tu naruszony? Kto nie należy? Kto stoi nie na swoim miejscu? Gdzie wymiana zatrzymała się lub odwróciła? Odpowiedź wskazuje kierunek pracy.

Sumienie: osobiste, zbiorowe i systemowe

Hellinger wyróżnił trzy rodzaje sumienia, które jednocześnie działają w każdym z nas — często wzajemnie sprzeczne.

Sumienie osobiste

Odczuwane jako poczucie winy lub niewinności, czystości lub jej braku. Pilnuje naszej przynależności do bliskiej grupy: czujemy się „dobrze”, gdy działamy zgodnie z wartościami rodziny, i „źle”, gdy się oddalamy. To sumienie wiąże nas z systemem, ale samo w sobie nie jest moralne — ten sam mechanizm wiąże dziecko z rodziną kochającą i z rodziną krzywdzącą.

Sumienie zbiorowe (systemowe)

Działa nieświadomie i poza poczuciem winy. Strzeże całości systemu i prawa przynależności wszystkich jego członków. To ono domaga się powrotu wykluczonych i sprawia, że ktoś z późniejszego pokolenia reprezentuje zapomnianego przodka. Sumienie zbiorowe jest „ślepe” — nie rozróżnia ofiary i sprawcy, żąda jedynie, by nikt nie został wyłączony.

Napięcie między sumieniami

Wiele uwikłań rodzi się ze sprzeczności: to, co dobre dla jednostki (osobiste sumienie pozwala odejść, ułożyć własne życie), bywa odczuwane przez sumienie zbiorowe jako zdrada systemu. Praca konstelacyjna pomaga klientowi rozpoznać, czym głosem mówi jego wina, i wybrać świadomie — zamiast posłusznie wypełniać ślełą lojalność.

*„Nieświadoma lojalność wiąże mocniej niż jakikolwiek nakaz.
Ujawniona — przestaje rządzić z ukrycia.”*

Kluczowe dynamiki uwikłania

Uwikłanie to nieświadome przejęcie cudzego losu, uczucia lub miejsca w systemie. Dziecko, z miłości i lojalności, „wchodzi w buty” kogoś, kto został wykluczony lub kogo los nie został opłakany. Poniżej najczęstsze dynamiki — każda ma w talii odpowiadające karty (grupa 3).

Identyfikacja

Klient bez świadomości żyje życiem innego członka systemu — powiela jego losy, choroby, wybory, wiek śmierci. Mówi „ja”, lecz uczucie i impuls należą do kogoś innego. Pierwszym krokiem jest oddzielenie: „To nie jest moje. To należy do ciebie.”

Przerwany ruch ku matce

Jeśli we wczesnym dzieciństwie naturalny ruch dziecka ku matce został przerwany (rozłąka, choroba, hospitalizacja, depresja matki), tworzy się głęboka rana więzi. W dorosłości objawia się trudnościami w przyjmowaniu bliskości i miłości. Uzdrowienie polega na dokończeniu tego ruchu — symbolicznie, przez kartę matki i zdanie przyjęcia.

Parentyfikacja i triangulacja

Dziecko zostaje wciągnięte w rolę partnera, powiernika lub rodzica własnego rodzica. Bierze na siebie odpowiedzialność, która je przerasta, i traci miejsce dziecka. Rozwiązanie przywraca hierarchię: „Jesteś duży, ja jestem mały. Ty dajesz, ja biorę.”

„Pójdę za tobą”

Z miłości dziecko chce podążyć za zmarłym lub cierpiącym członkiem rodziny — w chorobę, depresję, śmierć. To jedna z najgłębszych dyna-

mik, często ukryta za myślami samobójczymi lub autodestrukcją. Ruch rozwiązujący zamienia „pójdę za tobą” w „zostaję jeszcze trochę i czczę cię, żyjąc”.

Pokutowanie i bilans winy

Potomek nieświadomie odpłaca za winę przodka — cierpieniem, rezygnacją ze szczęścia, niepowodzeniem. System dąży do równowagi w winie i zadośćuczynieniu, lecz robi to ślepo, na koszt niewinnego. Praca oddaje ciężar tam, gdzie należy: „To było wasze. Zostawiam to wam z szacunkiem.”

Struktura talii — 250 kart

Talia liczy 250 kart podzielonych na dziewięć grup tematycznych. Każda grupa ma własny kolor, powtórzony na krawędzi karty, co ułatwia szybkie odnalezienie właściwego zbioru podczas sesji.

Grupa 1 — Figury i Role (karty 1-40)

Reprezentanci członków systemu i ról archetypowych: matka, ojciec, dziadkowie, rodzeństwo, dzieci utracone, wykluczeni, a także role takie jak „dziecko parentyfikowane” czy „czarna owca”. To podstawowe kotwice każdego ustawienia.

Grupa 2 — Porządki Miłości (karty 41-60)

Karty praw systemowych: przynależność, pierwszeństwo, równowaga, hierarchia. Służą jako „prawa odniesienia” — pokazują, który porządek został naruszony.

Grupa 3 — Dynamiki Systemowe (karty 61-95)

Mechanizmy uwikłania: identyfikacja, wykluczenie, lojalność niewidzialna, „pójdę za tobą”, triangulacja, sekret rodzinny i inne.

Grupa 4 — Emocje Systemowe (karty 96-125)

Uczucia pierwotne i przejęte — pozwalają odróżnić to, co należy do klienta, od tego, co nosi za kogoś innego.

Grupa 5 — Zdania Uzdrawiające (karty 126-165)

Zdania rozwiązujące do wypowiadania w ustawieniu. Serce ruchu ku rozwiązaniu.

Grupa 6 — Pytania Eksploracyjne (karty 166-190)

Pytania otwierające, które kierują uwagę ku ukrytemu wzorcowi i prowadzą wywiad systemowy.

Grupa 7 — Ciało i Objawy (karty 191-210)

Mosty psychosomatyczne — łączą objaw ciała z dynamiką systemową.

Grupa 8 — Tematy Transgeneracyjne (karty 211-235)

Wielkie tematy losu: wojna, migracja, strata, sekrety, przemoc, przekazywane przez pokolenia.

Grupa 9 — Zasoby i Rozwiązania (karty 236-250)

Karty domykające: siła przodków, zgoda na los, błogosławieństwo, korzenie, spokój.

Wskazówka

Nie używaj wszystkich grup naraz. Większość sesji opiera się na 4-8 kartach. Nadmiar kart rozprasza pole i osłabia doświadczenie.

Przygotowanie do sesji

Przestrzeń

Potrzebujesz stołu lub podłogi z wolną przestrzenią. Karty rozkłada się płasko, tak by klient mógł je widzieć i przesuwając. Zadbaj o ciszę, brak pośpiechu i poczucie bezpieczeństwa. Konstelacja działa najlepiej w atmosferze powagi i szacunku — nie ciekawostki.

Postawa konsteladora

Twoja postawa jest ważniejsza niż technika. Pracuj z pozycji *pustego środka* — bez intencji „naprawienia”, bez z góry przyjętej hipotezy, bez sympatii czy niechęci do kogokolwiek w systemie. Zgadzasz się na to, co się pokazuje, nawet jeśli jest trudne. Ufasz, że rozwiązanie wyłoni się z samego pola, a nie z twojej wiedzy.

- Mów mało, krótkimi zdaniami; zostawiaj ciszę na działanie pola.
- Podążaj za ciałem i ruchem, nie za historią i interpretacją.
- Szanuj większych: rodzice pozostają duzi, dziecko pozostaje dzieckiem.
- Nie ratuj, nie pocieszaj przedwcześnie — daj miejsce temu, co bolesne.

Kontrakt i intencja

Na początku ustal z klientem jedno konkretne zagadnienie — objaw, powtarzający się wzorzec, trudną relację. Im węższe pytanie, tym wyraźniejszy obraz. Unikaj ogólników w rodzaju „chcę być szczęśliwy”. Zapytaj: „Co konkretnie chcesz, by się zmieniło?”.

Zanim zaczniesz

Sprawdź przeciwwskazania (rozdział 12). Jeśli klient jest w ostrym kryzysie, świeżej traumie lub psychozie — odłóż pracę ustawieniową i zadbaj najpierw o stabilizację.

Pięć metod pracy z kartami

Talia jest elastyczna. Poniżej pięć sprawdzonych sposobów pracy — od pełnego ustawienia po szybki rozkład diagnostyczny. Wybierz metodę odpowiednią do kontekstu i poziomu gotowości klienta.

Metoda 1 — Konstelacja na stole

Klient wybiera karty figur reprezentujące siebie i kluczowych członków systemu, a następnie ustawia je na stole tam, gdzie „czują się właściwie”. Ty obserwujesz obraz: odległości, zwroty, kto na kogo patrzy, kogo brakuje. Wprowadzasz brakujące karty (np. wykluczonego), testujesz zdania rozwiązujące, przesuwasz karty, aż obraz się uspokoi.

Metoda 2 — Konstelacja na podłodze

Karty kładzie się na podłodze jako „kotwice pozycji”. Klient fizycznie staje na karcie reprezentującej siebie i odczuwa ciałem, jak to jest stać w tym miejscu, patrzeć w danym kierunku. Następnie przechodzi na pozycje innych członków, by doświadczyć ich perspektywy. Ucieleśnienie pogłębia doświadczenie.

Metoda 3 — Autokonstelacja (praca indywidualna)

Klient pracuje sam, pod twoim prowadzeniem, używając kart jak miniaturowych. Szczególnie przydatne online i między sesjami jako praca własna. Klient nazywa, co czuje patrząc na każdą kartę, i przesuwa je intuicyjnie, aż pojawi się ulga.

Metoda 4 — Losowanie diagnostyczne

Gdy nie wiadomo, od czego zacząć, klient losuje karty z wybranej grupy (np. dynamiki lub emocje), by nazwać to, co dotąd było nienazwane.

To otwarcie wywiadu, nie wyrocznia — karta jest zaproszeniem do refleksji, nie diagnozą.

Metoda 5 — Praca z genogramem

Najpierw rysujecie genogram (drzewo) trzech-czterech pokoleń, zaznaczając straty, wykluczenia, wczesne śmierci, rozstania. Następnie nakładacie karty figur i dynamik na węzły drzewa, odsłaniając, gdzie zatrzymał się ruch życia i kto został pominięty.

Rozkłady diagnostyczne

Rozkłady to ustrukturyzowane układy kart, pomocne na początku sesji lub gdy klient nie wie, od czego zacząć. Traktuj je jako narzędzie wglądu, nie przepowiednię.

Rozkład trzech kart: korzeń – wzorzec – ruch

1. **Korzeń** — karta z grupy Tematów lub Figur: skąd wzorzec pochodzi.
2. **Wzorzec** — karta z grupy Dynamik: jak się dziś przejawia.
3. **Ruch** — karta ze Zdań lub Zasobów: dokąd prowadzi rozwiązanie.

Rozkład pięciu kart: system rodzinny

Pięć pozycji: ja — matka — ojciec — to, co wykluczone — zasób rodu. Pozwala szybko zobaczyć równowagę między liniami matki i ojca oraz wskazać, co domaga się uznania.

Rozkład objawu

1. Karta **Ciała/Objawu** opisująca dolegliwość.
2. Karta **Emocji** — jakie przejęte uczucie kryje się pod objawem.
3. Karta **Figury** — komu w systemie to uczucie naprawdę należy.
4. Karta **Zdania** — co oddać i komu, by objaw stracił funkcję.

Zasada

Karta nie podejmuje decyzji za klienta. Zawsze sprawdzaj wybór ciałem: „Gdy na to patrzysz, co dzieje się w twoim oddechu, w klatce, w brzuchu?”.

Zdania rozwiązujące — sztuka wypowiedania

Zdania rozwiązujące (grupa 5) to skondensowane formuły, które przywracają porządek i pozwalają przepłynąć zatrzymanej miłości. Ich moc nie leży w słowach, lecz w prawdzie, którą niosą, i w gotowości klienta, by je naprawdę poczuć.

Jak pracować ze zdaniem

- Wypowiadaj powoli, w pierwszej osobie, kierując je do konkretnej karty/osoby.
- Po każdym zdaniu zatrzymaj się i sprawdź odczucie w ciele — czy zdanie „pasuje”.
- Jeśli zdanie nie rezonuje, nie wymuszaj. To znak, że brakuje wcześniejszego kroku.
- Prawdziwe zdanie przynosi ulgę, oddech, czasem łzy lub ciepło; fałszywe — opór i napięcie.

Sekwencja przyjęcia (przykład)

„Widzę cię.” → „Jesteś moją matką, a ja twoim dzieckiem.” → „Biorę od ciebie życie, ze wszystkim, co się z nim wiąże.” → „Drogo zapłaciłaś, a ja to uszanuję, dobrze żyjąc.”

Każdy krok testuj osobno. Dopiero gdy poprzedni przyniósł spokój, przechodź dalej. Sekwencja prowadzi od zobaczenia, przez przyjęcie, do uhonorowania ceny i przekazania życia dalej.

Oddawanie tego, co nie nasze

„To należy do ciebie, nie do mnie. Oddaję ci to z miłością i szacunkiem. Zostawiam ci twój los i biorę swój.”

Zamykanie i integracja sesji

Sposób zakończenia decyduje o tym, czy praca utrwali się jako zmiana, czy rozproszy jako chwilowe wzruszenie. Nigdy nie kończ sesji w otwartym, poruszonym polu.

Domknięcie obrazu

Zanim odłożysz karty, doprowadź obraz do stanu spokoju: każdy ma swoje miejsce, wykluczony został przyjęty, klient stoi mocno, patrząc na życie. Poproś klienta, by jeszcze raz spojrzął na cały układ i wziął głęboki oddech.

Uziemienie

- Skieruj uwagę na stopy i kontakt z podłożem.
- Poproś o nazwanie tu i teraz: data, miejsce, plan na resztę dnia.
- Zakończ czymś prostym i cielesnym — szklanka wody, krótki spacer.

Po sesji

Uprzedź klienta, że obraz może pracować jeszcze przez kilka dni — w snach, emocjach, wspomnieniach. Odradzaj natychmiastowe „wielkie decyzje”. Zaproponuj jedno proste zakotwiczenie: zdanie rozwiązujące do powtarzania, zapalenie świecy za przodka, krótki rytuał uznania.

Nie analizuj nadmiernie

Po ustawieniu unikaj długiego omawiania i interpretacji. Obraz działa głębiej niż słowa. Pozwól mu dojrzeć w ciszy.

Etyka, granice i przeciwwskazania

Praca z systemem dotyka najgłębszych warstw psychiki. Wymaga pokory, kompetencji i jasnych granic.

Czym konstelacja NIE jest

- Nie jest wyrocznią ani diagnozą medyczną. Nie zastępuje leczenia psychiatrycznego ani psychoterapii.
- Nie ustala „prawdy” o realnych osobach — pokazuje obraz wewnętrznego systemu klienta, nie fakty.
- Nie służy do wydobywania ukrytych „tajemnic” jako sensacji ani do osądzania członków rodziny.

Przeciwwskazania i ostrożność

- Ostry kryzys psychiczny, psychoza, stany dysocjacyjne — najpierw stabilizacja i opieka specjalistyczna.
- Świeża, nieprzepracowana trauma — ryzyko wtórnego zranienia; pracuj wolno, z zasobami.
- Myśli samobójcze — priorytetem jest bezpieczeństwo; nie eksploruj dynamiki „pójdę za tobą” bez zabezpieczenia i wsparcia.
- Silne uzależnienie w fazie czynnej — najpierw leczenie podstawowe.

Granice kompetencji

Pracuj w obszarze swojego wykształcenia i kieruj dalej, gdy temat przekracza twoje kompetencje. Konstelacje są dopełnieniem, nie zamiennikiem psychoterapii i leczenia. Dbaj o własną superwizję i własną pracę nad swoim systemem — twoje nieprzepracowane uwikłania zniekształcają pole.

„Szacunek to pierwsza i ostatnia interwencja. Wszystko inne z niego wynika.”

Przykładowe sesje

Sesja A — Powtarzające się rozstania

Klientka zgłasza, że jej związki rozpadają się po dwóch latach. Wywiad ujawnia, że babcia owdowiała młodo, gdy dziadek zginął na wojnie. Konstelador rozkłada karty: Klientka, Matka, Babcia, Dziadek (zmarły), oraz kartę dynamiki „Pójdę za tobą” i emocję „Tęsknota”.

Klientka ustawia siebie odwróconą od partnerów, z wzrokiem skierowanym ku babci i dziadkowi. Pojawia się ukryta lojalność: „Nie pozwolę sobie na trwałą miłość, której babcia została pozbawiona.” Konstelador wprowadza kartę dziadka i prowadzi zdania: „Babciu, widzę twoją stratę. Zostawiam ci twój los. Ja mogę kochać i zostać.” Po teście ciałem klientka odczuwa rozluźnienie w klatce. Obraz domyka karta zasobu „Strumień życia”.

Sesja B — Lęk bez przyczyny

Klient cierpi na napady lęku od dzieciństwa. Rozkład objawu: karta „Lęk/Panika”, emocja „Pierwotny lęk”, figura „Przodek nieznany”. W wywiadzie wychodzi historia pradziadka, który jako jedyny przeżył pacyfikację wsi i nigdy o tym nie mówił. Karta „Sekret rodzinny” trafia w pole.

Klient rozpoznaje, że nosi nieopłakany lęk przodka. Zdanie: „To był twój lęk, w twoim czasie. Czczę to, co przeżyłeś. Oddaję ci go i biorę swoje życie.” Lęk w ciele wyraźnie maleje. Domknięcie: karta „Siła przodków”.

Sesja C — Konflikt z matką

Klientka nie potrafi przyjąć matki. Ustawienie pokazuje przerwany ruch ku matce — wczesna, kilkutygodniowa rozłąka po porodzie. Praca pole-

ga na dokończeniu ruchu: klientka, prowadzona małymi krokami, „dochodzi” do karty matki, wypowiadając: „Mamo, przychodzę. Biorę cię taką, jaka jesteś.” Po kilku próbach pojawiają się łzy i ciepło. Hierarchia zostaje przywrócona: „Ty wielka, ja mała.”

Słowniczek pojęć

Uwikłanie — nieświadome przejęcie cudzego losu, uczucia lub miejsca w systemie.

Identyfikacja — życie życiem innego członka rodu, powielanie jego losu.

Pole wiedzące — zjawisko, dzięki któremu reprezentanci (lub karty) odślawiają realne dynamiki systemu.

Porządki Miłości — trzy prawa systemu: przynależność, pierwszeństwo, równowaga.

Sumienie zbiorowe — nieświadoma siła strzegąca pełni systemu i powrotu wykluczonych.

Wykluczony — członek systemu wyparty z pamięci lub osądzony, którego los powraca w młodszym pokoleniu.

Reprezentant — osoba lub karta zastępująca w ustawieniu realnego członka systemu.

Zdanie rozwiązujące — krótka formuła przywracająca porządek i pozwalająca przepłynąć miłości.

Przerwany ruch ku matce — wczesne zranienie więzi przez rozłąkę, utrudniające przyjmowanie bliskości.

Ruch ku rozwiązaniu — naturalny ruch pola od uwikłania ku porządkowi i spoczynkowi.